ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΤΟΥ ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΠΑΓΙ

Γερτὸς ἀπὸ τὰ χρόνια καὶ ἑτοιμόρροπος,στηριζόμενος μὲ τὸ ἕνα του χέρι στὸν ὦμο τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ δύο μαύρους ντυμένους στὸ κόκκινα οἱ ὁποῖοι ἐπαγρυπνοῦσαν ἐπὶ τῆς ἀθλίας ζωῆς του, ὁ Ροδόλφος Μπαλιόνε, δοὺξ καὶ τύραννος τῆς Περούζης, ἐπιθεωροῦσε, ὅπως ἐσυνήθιζε νὰ τὸ κάμῃ καθημερινῶς, τὰς ἐργασίας τῶν Τοσκανῶν ζωγράφων οἱ ὁποῖοι διακοσμοῦσαν, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας του, τὰ ἀνάκτορά του. Ὁ Ροδόλφος σήκωνε τὸ κεφάλι του, ἔβλεπε μιὰ στιγμὴ τὰς προόδους τῶν ἔργων, καὶ ὕστερα χωρὶς νὰ πῇ λέξι, ἐσυνέχιζε τὴν πορεία του.

Ἔξαφνα τὸ βλέμμα του, τὸ φλογερὸ καὶ θολὸ ποὺ ἦταν τὸ μόνο ζωντανὸ χαρακτηριστικὸ στὸ ἀπονεκρωμένο ἀπὸ τὸ γῆρας πρόσωπό του, στηλώθηκε στὸν Ντομένικο Μπιόντι, φλωρεντινὸ ζωγράφο, ὁ ὁποῖος ἐπωνομάζετο, λόγῳ τῆς θείας καθαρότητος τῆς γραμμῆς του καὶ τῆς παραδεισιακῆς γλυκύτητος τῶν χρωμάτων του, ὁ Σεραφικός.

— Ἐξακολουθεῖς νὰ μὴν ἔχῃς εἰδήσεις ἀπὸ τὴν μνηστή σου ; τὸν ἐρώτησε ὁ δούξ.

— Ναί, Ἄρχοντά μου.

Τὰ χείλη τοῦ νέου ἔτρεμαν ἀπὸ τὴν συγκίνησι καὶ δάκρυα ἀνέβλησαν ἔξαφνα ἀπ' τὰ θλιμμένα του μάτια.

— Ἂν πέθαινε θ' ἀνεκόλυπταν τὸ πτῶμα της, ἐξηκολούθησε ὁ Ροδόλφος. Ἡ καρδιά τῆς γυναίκας εἶνε εὐμετάβλητη !... Ἴσως ἐγκατέλειψε ἑκουσίως τοὺς γονεῖς της καὶ σένα. Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὴ ζωή της. Κάποιος ἄντρας τὴν προστατεύει...

—Τὴν προτιμῶ νεκρὴ παρὰ ἀτιμασμένη! ἐψιθύρισε ὁ ζωγράφος.

— Ἀνοησίες. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἐπέρασαν κιόλα ὀχτὼ μέρες ἀφότου ἔφυγε. Περισσότερο δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἕνας ἀνθρώπινος πόνος. Θὰ τὴν ξεχάσῃς καὶ θὰ παρηγορηθῇς.

—Ὑπάρχουν πόνοι παντοτινοί, Ἄρχοντά μου !

— Αἰώνιος εἶνε μόνον ὁ Θεός, ἂν ὑπάρχῃ, ἀπήντησε σχεδὸν θυμωμένος ὁ δούξ,ἐξακολουθήσας τὴν πορεία του.

***

Καθισμένος στὴν μαρμάρινη του πολυθρόνα τὴν διακοσμημένη μὲ χρυσᾶ μωσαϊκά, ὁ Ροδόλφος Μπαλιόνε, λίγες μέρες ἀργότερα, ἔλεγε τὰ ἑξῆς στὸ Ντομένικο Μπιόντι, τὸν ὁποῖον εἶχε καλέσει ἐπὶ τούτῳ στὰ ἀνάκτορά του :

— Διάλεξα ἐσένα ἀπ' ὅλους τοὺς ζωγράφους ποὺ γνωρίζω, γιατὶ μόνος ὁ πόνος μπορεῖ νὰ μεταδώσῃ στὰ δημιουργήματα τῶν καλλιτεχνῶν τὴν πνοὴ τῆς ζωῆς, τὴν ζωτικότητα ποὺ γυρεύω. Ἐσὺ ὑποφέρεις, τὸ ξέρω. Γι' αὐτὸ θὰ κατορθώσῃς νὰ μεταφέρῃς στὸ πανὶ τὴν γυναίκα ποὺ ἀγαπῶ,ὅπως εἶνε στὴν πραγματικότητα. Τὸ μοντέλο σου εἶνε ἕτοιμο καὶ σὲ περιμένει πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ παραπέτασμα. Πρόσεξε ὅμως.Θέλω ἡ γυναίκα ποὺ θὰ ζωγραφίσῃς νὰ εἶνε ὡραιότερη ἀπὸ ὅλες τὶς γυναίκες ποὺ δημιούργησε πινέλο ζωγράφου ἕως σήμερα. Γιατὶ γιὰ μένα τὸ ἔργο αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε μιὰ γυναίκα μόνον, ὡρισμένη, αὐτὴ ποὺ θὰ ζωγραφίσῃς, ἀλλ' ἡ γυναίκα ἐν γένει, τὸ θεσπέσιο αὐτὸ πλάσμα ποὺ τόσο πολὺ ἀγάπησα στὴ ζωή μου.

— Μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, θὰ ἐπιχειρήσω, Ἄρχοντά μου, νὰ κάνω ὅ,τι μοῦ λέτε, ἀπήντησε ὁ Σεραφικός.

Δυὸ σκλάβοι ἀνέσυραν τὰ κόκκινα βελουδένια παραπετάσματα. Τότε, μιὰ κραυγὴ ποὺ ἦταν συγχρόνως σὰν στεναγμὸς τρελλῆς χαρᾶς καὶ σὰν λυγμὸς ἀμέτρητου πόνου, ἐβγῆκε ἀπὸ τὰ στήθη τοῦ ωγράφου. Πῆγε νὰζπέσῃ ἀπὸ τὴν ταραχή του. Τὰ μάτια του ἐγέμισαν φρίκη. Ἔκλαιγε, καὶ δὲν ἤξερε κανεὶς ἂν ἦταν ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐτυχία ἢ ἀπὸ ἀνέκφραστοπόνο.

— Ἡ Μπιάνκα Μαρία... Ὦ Ἄρχοντά μου !... Ἄρχοντά μου... Λυπήσου μας !

Καθισμένη σ' ἕναν καναπέ, μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο ἐπάνω σ' ἕνα μαξιλάρι ἀπὸ μαῦρο μετάξι, ἡ κόρη ἔστεκε ἀκίνητη, χλωμὴ ὡσὰν νὰ ἦταν τὸ ἄγαλμα τοῦ ἑαυτοῦ της. Τὰ κλεισμένα της μάτια δὲν ἄνοιξαν. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὰ σκοτεινὰ της βλέφαρα τὴν ἔντυναν ὁλόκληρη, ἔντυναν ὅλη τὴν ἀγνή, λευκὴ ὡσὰν πεντελικοῦ μαρμάρου, γυμνότητά της.

— Ἔλεος !... Ἔλεος !... ἐψιθύριζε ὁ Σεραφικός, ἀποστρέφων τὰ βλέμματά του ἀπὸ τὴν θέαν ἐκείνης ποὺ καὶ μὲ τὸ κύτταγμα μόναν ἐφοβεῖτο μήπως μιάνῃ, καὶ ὕψωνε ἱκετευτικὰ τὰ χέρια πρὸς τὸν κύριό του.

— Γιατὶ παραπονεῖσαι ; ἀπήντησε ἥσυχα ὁ δούξ. Σοῦ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ σοῦ ἐπεστρέφετο ἡ μνηστή σου. Ἰδού την ! Μήπως φαντάζεσαι ὅτι ἐπεχείρησα νὰ θίξω τὴν τιμή της ;... Ὄχι. Εἶνε ὅπως μοῦ τὴν ἔφεραν, ὅπως τὴν ἐγνώρισες. Δὲν ἐξήτασα νὰ μάθω ἂν ὑπῆρξε ἐρωμένη σου. Τί μὲ μέλλει ; Ὅ,τι ζητῶ ἀπὸ τὴν κόρη αὐτὴν ἐγώ, —κατάλαβέ το—δὲν εἶνε ἡ ὡραιότης ποὺ σὲ μεθᾶ ἐσένα, αὐτὴν ποὺ ὀλίγον κατ' ὀλίγον,θὰ ἐξαφανίσῃ ὁ χρόνος, ἀλλ' ἡ ἀθάνατη ὀμορφιὰ ποὺ θὰ ζωντανέψῃ ἀπάνω στὸ πανί, τὸ πινέλο σου. Ὕστερα μπορεῖς νὰ τὴν ξαναπάρῃς, ἂν τὸ ἐπιθυμῇς, καὶ ν' ἀποκτήσῃς τὴν φθαρτὴν ὡραιότητά της. Ἀλλ' ἐγὼ θᾶχω χαρῆ τὴν ἀθάνατη οὐσία της !

— Δὲν θέλω... δὲν θέλω !... ἐφώναξε κλαίων ὁ Ντομένικο. Εἶνε δική μου, Ἄρχοντα, δική μου καὶ μόνον,... δική μου ὁλόκληρη... Δὲν θὰ δώσω σὲ ἄλλους τὴν εἰκόνα τοῦ σώματός της !

— Δὲν εἰμπορῶ βέβαια νὰ σ' ἀναγκάσω νὰ κάνῃς αὐτὸ ποὺ ἐπιθυμῶ, ἀπήντησε ὁ τύραννος, γιατὶ ξέρω ὅτι κανένα μαρτύριο δὲν θὰ σέ κάμψῃ. Ἂν ὅμως ἐξακολουθήσῃς νὰ μὴν ὑπακούῃς,τότε θὰ διατάξω τοὺς δυὸ αὐτοὺς μαύρους ποὺ βλέπεις, ν' ἀφαιρέσουν ἀπὸ τὴν ἀγαπημένη σου, ὅ,τι πολυτιμότερο ἔχει. Λοιπὸν θὰ ὑπακούῃς, λέγε ;

— Θὰ ὑπακούσω, ἄρχοντά μου !

***

Σιγὰ σιγά, τὸ ἀναμενόμενον ἔργον ἐδημιουργήθη. Τόσο τέλειο ὥστε τὸ ἀκίνητο σῶμα ποὺ παρίστανε εἶχε περισσοτέρα ζωή, ἀπὸ τὸ ζωντανὸ σῶμα τοῦ μοντέλου.

Ὁ τύραννος περνοῦσε ὅλη τὴν ἡμέρα του στὸ ἐργαστήριο τοῦ ζωγράφου,μὴ ἀνεχόμενος ἐν τῇ ζηλοτυπίᾳ του διὰ τὸ ψεύτικο σῶμα, τὸ ζωγραφισμένο στὸ πανί, τὴν παρουσίαν κανενὸς ἄλλου, ἐκτὸς τοῦ ζωγράφου καὶ τῆς μνηστῆς του, πλησίον του.

Οἱ δυὸ νέοι, παρὰ τὸ μῖσος των κατὰ τοῦ τυράννου ἦσαν ἐντούτοις καὶ εὐτυχεῖς ἑν μέρει, ἐκεῖνος μὲν διότι εἶχε ξαναβρεῖ ἀνέπαφη τὴν μνηστή του, ἐκείνη δὲ διότι παρ' ὅλους τοὺς κινδύνους ποὺ εἶχε περάσει, εἶχε, ὡς ἐκ θαύματος, διατηρήσει τὴν ἁγνότητά της.Ἐνδομύχως ὅμως κατείχοντο ἀπὸ σκέψεις τὰς ὁποίας ἔκρυβαν ἐπιμελῶς.

Ἐμισοῦσαν καὶ οἱ δυὸ τὸν τύραννο καὶ κατεχόμενοι ἀπὸ τὴν σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ τὸν ἐκδικηθοῦν, ἀνέμενον τὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Ὁ Ντομένικος προετοίμοζε ὑπομονετικὰ καὶ μεθοδικὰ τὴν ἐκδίκησίν του. Καὶ μόνον ὅταν ἐσκέφθη ὅλας τὰς λεπτομερείας καὶ ἠθρε τὰ μέσα νὰ παρακάμψῃ ὅλους τοὺς κινδύνους, ἀπεφάσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὰς σκέψεις του.

Μίαν ἡμέραν ἔτρεξε εἰς τὸ διαμέρισμα τοῦ δουκὸς καὶ τοῦ ἐφώναξε :

— Ἄρχοντα ! Ἄρχοντα !... Ἐπεχείρησαν νὰ καταστρέψουν τὸ ἔργο μου !... Ὁλόκληρο μέρος τοῦ σώματος εἶνε μουντζουρωμένο !

Ὁ Ροδολφο Μπαλιόνε, τρέμων ἐξ ὀργῆς ἔσπευσε ἀμέσως εἰς τὸ ἐργαστῆρι τοῦ ζωγράφου, ἕτοιμος νὰ τιμωρήσῃ μὲ τὸν σκληρότερο τρόπο τὸν ἐγκληματία.

— Ἐδῶ, ἐδῶ, ἐφώναξε ὁ Σεραφικός, δείχνοντας στὸν δοῦκα ἕνα μέρος τῆς εἰκόνος.

Ὁ δοὺξ ἔσκυψε γιὰ νὰ ἰδῇ. Τότε ὁ ζωγράφος τὸν ἄδραξε μὲ τὰ δυό του χέρια ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ τὸν ἔπνιξε, φωνάζοντάς του :

—Πέθανε δίχως νὰ μεταλάβῃς καὶ νὰ ἐξομολογηθῇς,βρωμόσκυλο!

Ὕστερα ἐξέσχισε τὴν εἰκόνα του, καὶ ἀφοῦ εἶπε στὴν μνηστή του νὰ ντυθῇ, ἔβγαλε τὰ ροῦχα ἔντυσε τὸ πτῶμα τοῦ δουκός, καὶ γιὰ νὰ εἶνε πλήρης ἡ ὁμοιότης, μὲ τὰ χρώματα ποὺ τοῦ ἔμεναν ἔδωκε στὸ πρόσωπο τοῦ νεκροῦ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δικοῦ του προσώπου. Δὲν ὑπῆρχε πλέον κανεὶς κίνδυνος. Τότε ὁ Δομένικος, ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρέτας τοῦ δουκὸς καὶ τοὺς εἶπε :

— Ρίξτε στὰ σκυλιὰ τὸ πτῶμα αὐτό. Εἶνε τοῦ ζωγράφου τὸν ὁποῖον ἔπνιξα γιὰ νὰ τιμωρήσω διότι ἐτόλμησε νὰ μὲ ὑβρίσῃ. Τὸν ἔπνιξα μὲ τὰ ἴδια μου χέρια.

Κανεὶς δὲν ἀνεγνώρισε τὸνΣεραφικό,διότι ἐμιμεῖτο θαυμάσια τὴν βραχνὴ καὶ ὑπόκωφη φωνὴ τοῦ τυράννου.Οἱ ὑπηρέται ἐξετέλεσαν ἀμέσως τὰς διαταγὰς τοῦ ζωγράφου.Ὅταν ἐπέστρεψαν ὁ Σεραφικὸς τοὺς εἶπε :

— Καὶ τώρα ἑτοιμάστε τὸ ἁμάξι μου. Θὰ κάνω ἕναν περίπατο στὴν ἐξοχή.

***

Ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες ὁ Δομένικος καὶ ἡ μνηστή του, εὑρίσκοντο ἀσφαλεῖς πέραν τῶν συνόρων τοῦ δουκάτου τῆς Περούζης, εἰς τὴν θαυμασία πατρίδα τοῦ Δάντη, τὴν Φλωρεντία, εὐλογοῦντες τὸν Θεόν, ποὺ τοὺς εἶχε ἐπιτρέψῃ, νὰ ἑνωθοῦν διὰ παντός.

Αὔγουστος Μπαγί

Εἰς τὸ Γραφεῖόν μας πωλοῦνται πρὸς δραχ. 5 ἕκαστον τοῦ 2ου φύλλου τοῦ «Μπουκέτου» τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐξαντληθεῖ.